

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.139/2010/3. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2012. október 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. szeptember 29. napján kihirdetett 6.B.214/2010/15. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A kényszergyógyításra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 3.000 (háromezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2010. szeptember 29. napján kelt ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntettében. Ezért 1 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a vádlott kényszergyógyítását, rendelkezett az előzetes fogvatartás beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az első fokon eljáró ügyész jelentett be fellebbezést a minősítés vád szerinti megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosítása végett. Írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az első fokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Nem látta ugyanis megállapíthatónak, hogy a vádlott a 20 cm pengehosszúságú kést a sértett nyaka elé tartva kiabálta volna azt, hogy „megdöglesz”, és az eredmény csak azért maradt volna el, mert a sértettnek sikerült a vádlottnak a kést tartó kezét a nyakától elnyomnia. A vád képviselője szerint tény az, hogy a vádlott késsel is támadt a sértetre, a helyszíni szemle során megtalálták az eszközt. Azért került oda, mert a vádlott cselekvősege során azt eszközként használta. A sértett a cselekmény elkövetése után nyilvánvalóan jobban

emlékezett a történetekre, mint később. A vádlott ittas állapotban volt. Elfogadhatónak tartotta, hogy a cselekmény folytatását valóban a sértett eredményes védekezése gátolta meg. Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Rámutatott arra, hogy az elkövetéskor hatályos Btk. 75.§ tartalmazta a kényszergyógyítást, ez a jogintézmény azonban ma már nem létezik, ezáltal a kényszergyógyítás foganatosíthatatlan.

A vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség Bf.129/2010/5-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn. Kifejtette, hogy az első fokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a tényállást, amely megalapozott. Nem tévedett a vádlott bűnösségének megállapítása során sem. Azonban nem értett egyet a cselekmény jogi minősítésével. Álláspontja szerint, amikor a vádlott az idős korából adódóan gyenge fizikumú sértettet fellökte, tudata átfogta a testi sértés okozásával a súlyosabb következmények lehetőségét. Ez alapján a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül. A megváltozott minősítésre tekintettel hosszabb tartalmú szabadságvesztés kiszabását, és a mellékbüntetés felemelését indítványozta. A büntetéskiszabási körülmények tekintetében kisebb korrekciót tartott indokoltnak, mivel a családon belül erőszak gyakori, a kiszolgáltatott és védekezésre képtelen állapotban lévő sértettek sérelmére elkövetett hasonló jellegű cselekmények fokozottan társadalomra veszélyesek, erkölcsileg súlyos megítélésűek. Rámutatott arra, hogy - a bekövetkezett jogszabályi változások miatt - a kényszergyógyítás mellőzése szükséges és indokolt. A fentiek alapján az első fokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta azzal, hogy indítványozta az első fokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését, miszerint a vádlott a sértettet a kés tompa felével is megütötte egyrészt a tarkóján, másrészt a kezén. Álláspontja szerint, csak így magyarázhatóak azok a sérülések, amelyeket a tényállás tartalmaz. Fenntartotta továbbá a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést, illetőleg, hogy a kényszergyógyításra vonatkozó rendelkezést mellőzze az ítélőtábla, hiszen az már az első fokú ítélet meghozatalakor sem volt hatályos jogintézmény.

A védő perbeszédében rámutatott arra, hogy bizonyítékszegény volt az adott ügy. A bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a feltárt bizonyítékok alátámasztanak, a jogi minősítés megfelelő. Rámutatott arra, hogy az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezést azt indokolta, hogy az ügyészség súlyosításért fellebbezett. Egyebekben egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével.

A védelmi fellebbezés alaptalan, míg az ügyészi fellebbezés részben alapos.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást, olyan eljárási szabályt nem sértett, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna, vagy akadályozta volna az érdemi felülbírálatot.

Az ítélet tábla egyetértett azzal, hogy - mint az a hasonló ügyekben előfordul -, nehézséggel járt a bizonyítási eljárás lefolytatása. Ez kiolvasható az első fokú ítéletből, és a védő is utalt rá. A vádlott és a sértett között történeteknek szemtanúja nem volt. Az ittas állapotú vádlott idős, 80 éves édesanyja sérelmére követte el a cselekményt otthonukban.

A bíróság ennek ellenére a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot felkutatta. Beszerzett és a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírt. Így a vádlott vallomását kívül értékelte a sértett vallomását, valamint a sértett lányának nyilatkozatát, továbbá a mentősök vallomásait. Meghallgatta a helyszínrre kikerkező rendőrt is.

Figyelemben vette az okirati bizonyítékokat, helyszíni szemle adatait, a rendőri jelentésben foglaltakat, illetőleg az orvosszakértői, valamint a pszichiáter szakértői véleményben megállapítottakat.

Az első fokú bíróság nagyon részletesen, gondosan vizsgálta a sértetti vallomást több okból. **vádlott édesanyjának** nem csak az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásai között voltak ellentmondások, hanem az egy időpontban tett nyilatkozataiban is tapasztalhatóak eltérések. Ez adódhat idős korából, egészségi állapotából - korábban is voltak agyi történései -, e mellett a cselekmény elkövetésének következtében olyan sokkos állapotba került, amely a kommunikációs képességét bizonyos szinten befolyásolta. Egyetértett az ítélet tábla az első fokú bíróságnak azon megállapításával, hogy a sértetti vallomásból csak azok fogadhatóak el, amelyek mellett a sértett következetesen végig kitartott, illetőleg amit az objektív körülmények alátámasztanak.

Elfogadta az első fokú bíróság a tényállás megállapításakor, hogy a vádlott ellökte a sértettet - melyet egyébként a vádlott is elismert, többre azonban ittassága miatt nem emlékezett - és amelyet a kihallgatott mentős tanúk és a vádlott testvérének a vallomása is alátámasztott. Az szintén megállapítható, hogy a sértett arcát, illetve fejét ért sérülések nem keletkezhettek egy eleséstől. Minimum 5 rb kis-közepes erejű tompa erőbehatásnak a következményeként jöttek létre. Az is tény, hogy a sértett bordatörést szenvedett el. Az orvosszakértői véleményből egyértelmű következtetés vonható le a behatások helyére, erejére, a sérülések jellegére nézve.

Az ítélet tábla megállapította, hogy a bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg az első fokú bíróság, amely csupán kis mértékben szorul pontosításra.

A tényállás történeti része annyiban kiegészítendő, hogy **vádltt édesanyja** sértett a cselekmény elkövetésekor 80 éves volt.

Az indokolás 8. oldal 1. mondatában szereplő megállapítás pedig, hogy a sértett bordatörése a vádltt cselekményével közvetlen okozati összefüggésben keletkezett, a tényállás részét képezi.

Fenti korrekcióval a tényállás már minden szempontból megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

vádltt neve vádltt bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése törvényes, a jogi indokolással szintén egyetértett az ítélet tábla.

Helyes az első fokú bíróságnak azon okfejtése, hogy mivel a vádltt ittas volt, ezért a szándékra való következtetés levonásánál a tárgyi ismérvekből kell kiindulni.

Az ítélet tábla osztotta az első fokú bíróság döntését, hiszen, ha a vádltt szándéka csupán testi sértésre irányult, és abban az esetben, ha teljesen józan, akkor számolnia kellett volna azzal, hogy egy ilyen idős sértettnek az ellökésével a támadott testtájékokat tekintve esetleg súlyos sérüléseket okoz, mint ahogy az be is következett. A sértett bordatörést szenvedett el, az egyéb - szemkörnyék, orrnyereg, kézhat, tenyér - sérülései esetében is fennállt annak a lehetősége, hogy esetleg súlyosabb következmények alakulnak ki.

Az első fokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az elfogadott tényállásból, amelyet az ügyészség is megalapozottnak talált, nem vonható arra következtetés, hogy jelen esetben a vádltt szándéka esetleg egy súlyosabb életveszélyes sérülésre, vagy akár az emberölés büntetnének kísérletére kiterjedt volna.

A büntetéskiszabási tényezőket megfelelően felsorolta az első fokú bíróság. Súlyosító körülményként kell értékelni, hogy erkölcsileg mélyen felháborító az időskorú, közeli hozzátartozó sérelmére elkövetett bűncselekmény, amelynek volt már előzménye, mivel 2003-ban édesanyja orrcsontját törte el a vádltt. A fellebbviteli főügyészség helyesen mutatott rá, hogy a családon belül erőszak egyre inkább elszaporodik, amely ugyancsak súlyosító körülmény.

A törvény 3 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a súlyos testi sértés büntetettét. Az ítélet tábla álláspontja szerint az első fokon alkalmazott 1 évi börtönbüntetés megfelelően szolgálja a büntetési célokat, ennek súlyosítására nincs lehetőség, ahogy az enyhítésére sem. A főbüntetés tartamában mindenképpen

indokolt, kellő visszatartó erőt jelent ahhoz, hogy akár a vádlottat, akár a társadalom többi tagját visszatartsa hasonló jellegű bűncselekmény elkövetésétől. A közügyektől eltiltás tartama arányos.

Az első fokú bíróság a Btk. 75.§ szerint kényszergyógyítását rendelte el a vádlottnak. Ez az intézkedés 2010. május 1. napjától nem alkalmazható, mivel a 2009. évi LXXX. tv. hatályon kívül helyezte. Ezért az ítélőtábla a Btk. 2-ára figyelemmel az elbíráláskor hatályos jogi szabályozás alapján ezt a rendelkezést mellőzte.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Győri Ítélőtábla a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 6.B.214/2010/15. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén nyugszik.

Győr, 2012. október 18. napján

Dr. Zólyomi Csilla sk..	Csák Csilla sk.	. Miklós Mária sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

ZÁRADÉK:

Ez az ítélet és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2010. szeptember 29. napján kelt 6.B.214/2010/15. számú ítélete meg nem változtatott részében 2012. október 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2012. október 18. napján

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelűl:

Kiadó: